

Revista de revistes

per C.

EL RETORN A ESCULAPI

En el discurs inaugural de curs fet pel doctor Langdon Brown, de la Universitat de Cambridge, s'ocupà de l'esmentat tema, que ve ja, d'ençà d'algun temps, essent objecte de comentaris i observacions en la premsa mèdica d'arreu.

Un sorprenent fet—digué el Dr. Langdon— de la medicina del segle xx ha estat un cert retorn al culte d'Esculapi: ntedat, aire pur, suggestió, anàlisi del somnis i explicació psicològica. Aquests eren els principals principis del culte i és quelcom que admira el que tots ells haguessin estat perduts per la medicina fins a un temps molt recent.

La cambra de bany era un apèndix gairebé desconegut en una casa particular fins cap el 1860; l'aire pur era un anatema pel malalt fins els primers anys del segle; la psicoteràpia fins els temps de la guerra era mirada com a cosa de guillat i curosament evitada per l'estament mèdic com quelcom que flairava a curanderisme. Avui hem tornat al culte d'Esculapi i som els seus fidels deixebles.

Hi havia abans en el ritual dels temples, molta cosa que ara podria semblar-nos una pràctica curanderil, però jo preferiria anomenar-ho psicoteràpia adaptada a les necessitats d'aquells temps. Avui encara hi ha un anhel per les cures màgiques; la frase corrent "tal remei ha produït efectes màgics", expressa aquest pregon i subconscient desig. Després de tot, hem de considerar que la nostra raó és una adquisició molt més recent que les nostres emocions, i quan la salut és malmesa és allò que més recentment s'ha adquirit, els més alts dominis del sistema nerviós central, el que més fàcilment perd el seu domini, i l'home primitiu torna a caure en la cova de la qual la raó vergonyosament ha provat de treure'l.

Per mi—seguí dient el Dr. Langdon—el sig-

nificat del modern retorn a Esculapi és el reconeixement no sols de la importància de la malaltia que té el pacient, sinó del pacient que té la malaltia (les seves reaccions com individu, el seu ambient, les seves tendències hereditàries). El vell adagi "examineu el tot del vostre pacient", asumeix així un nou sentit. Per mitjà d'aquest atac combinat sobre els aspectes físic i psicològic, la medicina en l'esdevenidor farà avenços i podrà alleujar més i més el sofriment humà.

Recorda el Prof. Langdon que des dels seus dies d'estudiant algunes malalties havien perdut força de llur malura, però que en els nostres temps aparèxen altres dolences que si no destrueixen el cos poden destruir l'ànima. Els estudis van encaminats a l'estudi dels motius racionals i instintius que fan treballar la ment de l'home encara que per molt temps s'hauran de tractar aquests problemes empíricament. Adhuc els partidaris de la teoria dels *quanta* sostenen que no podem observar un objecte sense alterar-lo. Sigui això cert o no, tinc la certitud de què nosaltres no podem observar un pacient sense alterar-lo en bé o en mal. Nosaltres produïm inevitablement reaccions per tot allò que fem, diem o deixem de dir. Quant potents puguin ésser aquestes reaccions, és cosa que ens ha de dir la fisiologia.

No vull cedir a ningú en la meva admiració pels fruits que ha posat a mà del clínic la química biològica. Però això em fa més inquiet de no veure els mètodes bio-químics mals emprats. Massa freqüentment és donada al pacient una llarga llista d'anàlisis que ni ell, ni el seu metge ni l'analista poden realment interpretar. Porten en ells una impressió de curiositat científica que és completament il·lusòria. Considerem com pregonament l'estat psíquic del malalt pot modificar les secrecions dels succs gàstrics i com trastornen les funcions dels ronyons i dels budells. Podem concebre que